

JURISPRUDENTIENIEUWSBRIEF • BESTUURSRECHT

Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak, team bestuursrecht

Externe email redactieJnB@rechtspraak.nl

Telefoon 088 361 1020

Citeertitels JnB 2022

Inhoud

In deze Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht vindt u de volgende onderwerpen:

Handhaving	2
Omgevingsrecht.....	4
Wabo	4
Natuurbescherming	5
Milieu overig.....	6
Ziekte en arbeidsongeschiktheid	6
Werkloosheid	7
Bijstand	7
Sociale zekerheid overig.....	8
TOZO, NOW, TOFA.....	8
Bestuursrecht overig	9
Wet arbeid vreemdelingen	9
Wet op de rechtsbijstand	9
Vreemdelingenrecht.....	10
Regulier	10
Asiel	11
Richtlijnen en verordeningen	13

De Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht (JnB) komt – uitgezonderd in vakantieperiodes – elke week uit en bevat een selectie van de meest actuele en belangrijkste bestuursrechtelijke jurisprudentie. De uitspraken worden per (deel) rechtsgebied aangeboden. Door in de inhoudsopgave op het onderwerp van voorkeur te klikken komt u direct bij de uitspraken op het desbetreffende rechtsgebied. De essentie van de uitspraak wordt beknopt weergegeven in koptekst en samenvatting. De link onder de uitspraak leidt door naar de volledige tekst van de uitspraak.

Handhaving

JnB 2022, 764

MK ABRS, 07-09-2022, [ECLI:NL:RVS:2022:2614](#)

burgemeester van Tilburg.

Opiumwet 13b

Beleidsregels artikel 13b van de Opiumwet

HANDHAVING. OPIUMWET 13b. ACHTERDEURPROBLEMATIEK. Sluiting pand voor 24 maanden. Softdrugs voor bevoorrading coffeeshops. BEVOEGDHEID. I.c. was de burgemeester bevoegd een last onder bestuursdwang op te leggen. Artikel 13b, eerste lid, van de Opiumwet maakt geen uitzondering voor het aanhouden van een handelsvoorraad softdrugs voor een coffeeshop. EVENREDIGHEID. I.c. heeft de burgemeester zich redelijkerwijs op het standpunt kunnen stellen dat sluiting van het pand noodzakelijk was en niet onevenredig is. Er is geen rechtvaardigingsgrond en de materiele wederrechtelijkheid ontbreekt niet. De huidige wijze waarop de handelsvoorraad softdrugs wordt opgeslagen is onder de Wet experiment gesloten coffeeshopketen nog steeds niet toegestaan.

JnB 2022, 765

MK ABRS, 31-08-2022, [ECLI:NL:RVS:2022:2523](#)

burgemeester van Asten.

Opiumwet 3, 11 lid 2, lid 3, lid 5, 11a, 13b

HANDHAVING. OPIUMWET 11a/13b. VOORBEREIDINGSHANDELINGEN. BEVOEGDHEID. VOORHANDEN HEBBEN/ZIJN. Voor de bevoegdheidsvraag op grond van artikel 13b, eerste lid, aanhef en onder b, van de Opiumwet is niet relevant of de aangeschreven persoon de voorwerpen of stoffen voorhanden heeft. ERNSTIG VERMOEDEN. De burgemeester is bevoegd een pand te sluiten indien hij op basis van de feitelijke situatie voldoende aannemelijk maakt dat er in het pand voorwerpen aanwezig waren waarvan kan worden geweten of ernstig worden vermoed dat deze bestemd waren voor het beroeps- of bedrijfsmatig of grootschalig opzetten van een hennepplantage. Hij hoeft dus niet aannemelijk te maken dat de aangeschreven persoon zelf wetenschap dan wel een ernstig vermoeden had dat de in het pand aanwezige stoffen of voorwerpen bestemd zijn voor onder meer het telen of bereiden van drugs. Of de aangeschreven persoon wetenschap had, en of deze verwijtbaar heeft gehandeld, kan wel relevant zijn bij de vraag of de burgemeester van zijn sluitingsbevoegdheid gebruik mocht maken.

[...] Bij besluit van 5 juli 2019 heeft de burgemeester onder aanzegging van bestuursdwang gelast twee loodsen op het adres [locatie] in Asten met ingang van 15 juli 2019 voor zes maanden te sluiten.

[...] voorhanden hebben of voorhanden zijn?

5.3. De Afdeling overweegt dat de burgemeester terecht aanvoert dat uit de tekst van artikel 13b, eerste lid, aanhef en onder b, van de Opiumwet volgt dat bij de vraag of hij op grond van die bepaling bevoegd is op te treden, het erom gaat dat in het pand voorwerpen of stoffen aanwezig zijn die bestemd zijn voor onder meer het telen of bereiden van drugs. In artikel 11a van de Opiumwet wordt gesproken over het voorhanden hebben, maar in artikel 13b van die wet wordt gesproken over het

voorhanden zijn. Dit verschil vindt ook bevestiging in de geschiedenis van de totstandkoming van artikel 13b, eerste lid, aanhef en onder b, van de Opiumwet (Kamerstukken II 2016/17, 34 763, nr. 3, p. 1-3), waarin de wetgever de sluitingsbevoegdheid koppelt aan het aanwezig zijn van voorwerpen of stoffen in een pand. De aangeschreven persoon hoeft deze dus niet zelf voorhanden te hebben. Het vorenstaande betekent dat het voor de bevoegdheidsvraag niet relevant is of de aangeschreven persoon, in dit geval [wederpartij] in zijn hoedanigheid als verhuurder, de voorwerpen of stoffen voorhanden heeft.

Het betoog van de burgemeester slaagt in zoverre.

"weet of ernstige reden heeft om te vermoeden"

[...] 5.5. De wetgever heeft met de uitbreiding van artikel 13b van de Opiumwet bewerkstelligd dat de sluitingsbevoegdheid ook geldt in het geval in een pand strafbare voorbereidingshandelingen als bedoeld in artikel 11a plaatsvinden. Sluiting op grond van artikel 13b Opiumwet beoogt het beëindigen of opheffen van dergelijke locaties en betreft blijkens de totstandkomingsgeschiedenis van dat artikel een pandgerichte aanpak (Kamerstukken II 2016/17, 34 763, nr. 3, blz. 2). Aldus is het de bedoeling van de wetgever geweest om de sluitingsbevoegdheid te koppelen aan hetgeen in een pand aan aanwezige stoffen en voorwerpen is aangetroffen. Artikel 11a van de Opiumwet ziet op de strafbaarstelling van voorbereidingshandelingen voor onder meer het telen of bereiden van drugs en betreft, gelet op de redactie van dat artikel, een persoonsgerichte aanpak.

Dat verschil tussen een pandgerichte (bestuurlijke) en een persoonsgerichte (strafrechtelijke) aanpak komt terug in de redactie van beide bepalingen. Anders dan artikel 11a van de Opiumwet richt artikel 13b, eerste lid, aanhef en onder b, van de Opiumwet zich niet tot een persoon. Het is dus voor de vraag of zich een situatie voordoet als omschreven in artikel 13b, eerste lid, aanhef en onder b, van de Opiumwet niet van belang of de aangeschreven persoon zelf wist of een ernstig vermoeden had dat de aangetroffen voorwerpen bestemd waren voor het beroeps- of bedrijfsmatig of grootschalig opzetten van een hennepplantage.

In de totstandkomingsgeschiedenis van artikel 13b, aanhef en onder b, is hierover vermeld dat het inherent is aan de keuze om (een deel van de) strafbare voorbereidingshandelingen onder de reikwijdte van artikel 13b te brengen dat de burgemeester voldoende aannemelijk moet kunnen maken dat ook aan het subjectieve bestanddeel van die strafbare feiten is voldaan. Kenmerk van die strafbare feiten is immers dat op zichzelf legale gedragingen toch strafbaar zijn vanwege de intentie waarmee ze verricht worden. Die aannemelijkheid kan worden gebaseerd op de feitelijke omstandigheden zoals door de politie vastgesteld (Kamerstukken II 2016/17, 34 763, nr. 3, blz. 6). In de totstandkomingsgeschiedenis is verder vermeld dat verwijtbaarheid van de verhuurder niet is vereist. Het gaat erom of de in het pand aangetroffen stoffen of voorwerpen, eventueel in combinatie met andere feitelikheden, de conclusie rechtvaardigen dat sprake is van een verboden voorbereidingshandeling (Kamerstukken II 2017/18, 34 763, nr. 6, blz. 6).

Uit het vorenstaande volgt dat het subjectieve bestanddeel

"weet of ernstige reden heeft om te vermoeden" uit artikel 11a voor de toepassing van de sluitingsbevoegdheid op basis van de feitelijke situatie ter plaatse kan worden vastgesteld. Dit betekent dat de burgemeester bevoegd is een pand te sluiten indien hij op basis van de feitelijke situatie voldoende aannemelijk maakt dat er in het pand voorwerpen aanwezig waren waarvan kan worden geweten of ernstig worden vermoed dat deze bestemd waren voor het beroeps- of bedrijfsmatig of grootschalig opzetten van een hennepplantage. Hij hoeft dus niet aannemelijk te maken dat de aangeschreven persoon zelf wetenschap dan wel een ernstig vermoeden had dat de in het pand aanwezige stoffen of voorwerpen bestemd zijn voor onder meer het telen of bereiden van

drugs. Of de aangeschreven persoon wetenschap had, en of deze verwijtbaar heeft gehandeld, kan wel relevant zijn bij de vraag of de burgemeester van zijn sluitingsbevoegdheid gebruik mocht maken. [...]

Zie in dit verband ook de uitspraak ABRS van 07-09-2022, [ECLI:NL:RVS:2022:2630](#).

[Naar inhoudsopgave](#)

Omgevingsrecht

Wabo

JnB 2022, 766

MK ABRS, 14-09-2022, [ECLI:NL:RVS:2022:2693](#)

college van burgemeester en wethouders van Haarlem.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo)

WABO. OMGEVINGSVERGUNNING. AFWIJKEN BESTEMMINGSPLAN. BELEIDSREGEL.

VASTE GEDRAGSLIJN. EVENREDIGHEID. Weigering omgevingsvergunning. I.c. heeft het college het belang bij het tegengaan van homogene woongebieden en behoud van bedrijfsruimte zwaarder mogen laten wegen dan het belang van [appellant sub 1] bij het legaliseren van de woonfunctie. De nadelige gevolgen van het besluit zijn niet onevenredig.

[...] 1. [appellant sub 1] heeft een omgevingsvergunning aangevraagd om in afwijking van het bestemmingsplan [...] de begane grond van het pand op het perceel [locatie] in Haarlem te mogen gebruiken voor wonen. [...] Het college wil geen medewerking verlenen aan afwijking van het bestemmingsplan, omdat het de gemengde bestemming die het pand heeft belangrijk vindt in relatie met de functiemenging in de Leidsebuurt en de mogelijkheid voor toekomstige starters een onderneming te vestigen in de Leidsebuurt.

[...] 11.2. De vaste gedragslijn die het college in het stuk van 9 november 2020 heeft neergelegd en aan het besluit van 30 juli 2021 ten grondslag heeft gelegd, komt erop neer dat het college homogene woongebieden wil tegengaan. Het algemene uitgangspunt is dat er niet wordt meegewerkt aan afwijking van het bestemmingsplan ten behoeve van een woonfunctie en dat de bedrijfsfunctie wordt behouden. [...]

Dat het college wat in het stuk van 9 november 2020 is neergelegd met ingang van 2020 als vaste gedragslijn heeft gehanteerd, blijkt uit het feit dat het college sinds die datum meerdere vergunningen heeft geweigerd voor het in afwijking van het bestemmingsplan toestaan van woonfuncties [...]. Hieruit blijkt dat sprake is van een bestendige praktijk, oftewel dat de gedragslijn consequent wordt toegepast. [appellant sub 1] heeft ook niet betwist dat sprake is van een vaste gedragslijn.

Deze door het college gevolgde vaste gedragslijn kan niet als kennelijk onredelijk worden aangemerkt. Daarnaast is niet aannemelijk gemaakt dat de gedragslijn onjuist is toegepast. De omstandigheden dat de bewoning van de begane grond wordt gedoogd en dat er volgens [appellant sub 1] geen parkeergelegenheid is, maken niet dat bedrijfsvoering in de toekomst niet reëel is. Hoewel de gedragslijn niet is neergelegd in een beleidsregel als bedoeld in artikel 1:3, vierde lid, van de Awb, mag het college de gedragslijn volgen, mits het de keuze daarvoor bij ieder individueel

besluit opnieuw motiveert. Dit volgt uit de uitspraak van de Afdeling van 14 augustus 2019, [ECLI:NL:RVS:2019:2766](#), r.o. 8.1.

Het college heeft in het besluit van 30 juli 2021 en het stuk van 24 augustus 2021 toegelicht dat de begane grond van het pand [locatie] geen belangrijke toevoeging is aan de Haarlemse woningvoorraad, dat het de resterende bedrijfsruimte wil behouden en dat geen sprake is van de transformatie van een voormalig bedrijventerrein naar een woon-werkgebied. Medewerking aan afwijking van het bestemmingsplan zou tot gevolg hebben dat het woongebouw op de begane grond planologisch en feitelijk moeilijk meer kan worden beëindigd, zodat de bedrijfsfunctie permanent verloren kan gaan. Omdat het college heeft aangegeven waarom in dit geval is gekozen voor toepassing van de gedragslijn, is het besluit daarmee naar het oordeel van de Afdeling voldoende gemotiveerd.

Het college heeft naar het oordeel van de Afdeling het belang bij het tegengaan van homogene woongebieden en behoud van bedrijfsruimte zwaarder mogen laten wegen dan het belang van [appellant sub 1] bij het legaliseren van de woonfunctie. Daarbij dient in aanmerking te worden genomen dat de bewoning in het pand wordt gedoogd, gelet op de toezegging die het college in de brief van 13 januari 2020 heeft gedaan, zodat [appellant sub 1] het strijdige gebruik vanwege de bewoning van de begane grond van het pand niet hoeft te beëindigen. De Afdeling ziet daarom geen aanleiding voor het oordeel dat de nadelige gevolgen van het besluit van 30 juni 2021 onevenredig zijn in verhouding tot de met dat besluit te dienen doelen. [...]

JnB 2022, 767

MK ABRS, 07-09-2022, [ECLI:NL:RVS:2022:2607](#)

college van burgemeester en wethouders van Stichtse Vecht.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.12 lid 1 onder a onder 3°

WABO. OMGEVINGSVERGUNNING. HONDENKENNEL. GELUIDSONDERZOEK. GOEDE RUIMTELIJKE ORDENING. Omgevingsvergunning o.m. voor de bouw van een hondenkennel met buitenverblijf en een geluidsscherm. I.c. wordt in de ruimtelijke onderbouwing bij de aanvraag en in de zienswijzennota ingegaan op het effect van de hondenkennel op omliggende agrarische bedrijven en omwonenden. Daarbij is in het bijzonder aandacht besteed aan het aspect geluid en de in dat verband getroffen maatregelen om overlast te voorkomen. Zo wordt een geluidsscherm opgericht rond de buitenverblijven om zodoende een aanvaardbaar woon- en leefklimaat te garanderen. Geen strijd met een goede ruimtelijke ordening. Ongegrond beroep.

[Naar inhoudsopgave](#)

Natuurbescherming

JnB 2022, 768

Rechtbank Midden-Nederland, 24-08-2022, [ECLI:NL:RBMNE:2022:3407](#)

college van gedeputeerde staten van de provincie Utrecht, verweerder.

Wet natuurbescherming (Wnb) 2.7 lid 2

NATUURBESCHERMING. GEBIEDSBESCHERMING. HANDHAVING. BEMESTING. Afwijzing handhavingsverzoek bemesten van gronden bij een melkveebedrijf. Verwijzing naar de eerder door de rechtbank uitgezette lijn over het bemesten van gronden (uitspraak van 21-09-2021,

[ECLI:NL:RBMNE:2021:4522](#)). I.c. wordt geoordeeld dat het standpunt van gedeputeerde staten dat het bemesten vergunningvrij is op onvoldoende onderzoek berust. Gegrond beroep.

[Naar inhoudsopgave](#)

Milieu overig

JnB 2022, 769

MK Rechtbank Den Haag (kort geding), 14-09-2022, [ECLI:NL:RBDHA:2022:9119](#)

DE STAAT DER NEDERLANDEN (ministerie van Infrastructuur en Waterstaat), gedaagde.

Wet geurhinder en veehouderij (Wgv)

MILIEU OVERIG. Stankhinder. I.c. wordt voor recht verklaard dat de Staat onrechtmatig heeft gehandeld jegens eisers doordat de bescherming tegen geurhinder die de Wgv hen biedt in het licht van artikel 8 EVRM tekortschiet, respectievelijk heeft tekortgeschoten en ten aanzien van hen geen redelijke en passende maatregelen zijn genomen.

[Naar inhoudsopgave](#)

Ziekte en arbeidsongeschiktheid

JnB 2022, 770

MK CRvB, 15-09-2022, [ECLI:NL:CRVB:2022:1987](#)

Raad van bestuur van het Uvw.

ZW

WIA 13, 61

Algemeen Inkomensbesluit socialezekerheidswetten (AIB) 3:3 lid 5

ARBEIDSONGESCHIKTHEID. SAMENLOOP ZW EN WIA. I.c. was sprake van twee afzonderlijke dienstverbanden en is appelland op verschillende momenten uitgevallen voor deze werkzaamheden. Voor beide dienstverbanden heeft het Uvw een ZW-uitkering toegekend en zijn de daglonen afzonderlijk berekend op basis van het loon uit de dienstbetrekking waaruit appelland wegens ziekte was uitgevallen. Het oordeel van de rechtbank, dat uit de tekst van de van toepassing zijnde bepalingen van het AIB en de toelichtingen daarop volgt dat het Uvw het maandloon ZW terecht als inkomen heeft aangemerkt en aldus in dit geval de WIA-uitkering niet tot uitbetaling komt, wordt gevolgd.

Omdat de bepalingen omtrent samenloop van ZW-uitkeringen en een WIA-uitkering met een ZW-uitkering verschillend zijn, is appelland er na het ontstaan van de WIA-uitkering wat betreft uitkeringsniveau op achteruit gegaan. Dit verschil in samenloop is echter een bewuste keuze van de wetgever geweest. Na het doorlopen van de fictieve wachttijd in verband met de tweede ziekmelding eindigt die samenloop.

[Naar inhoudsopgave](#)

Werkloosheid

JnB 2022, 771

MK CRvB, 14-09-2022, [ECLI:NL:CRVB:2022:1988](#)

Raad van bestuur van het Uuw.

WW 1b lid 1

Dagloonbesluit 2 lid 8

WERKLOOSHEID. DAGLOON. Het oordeel van de rechtbank dat bij de vaststelling van het dagloon van betrokkene geen toepassing kan worden gegeven aan artikel 2, achtste lid, aanhef en onder a, van het Dagloonbesluit, wordt niet gevolgd. Aangevallen uitspraak vernietigd.

Raad: 4.2. Niet in geschil is dat het dagloon overeenkomstig artikel 2, achtste lid, aanhef en onder a, van het Dagloonbesluit is vastgesteld. In geschil is of de rechtbank op juiste gronden heeft geoordeeld dat dit artikel buiten toepassing moet worden gelaten. Dat zou betekenen dat bij de vaststelling van het dagloon van betrokkene moet worden uitgegaan van een referentieperiode zoals wordt vastgesteld op grond van artikel 1b, eerste lid, van de WW en artikel 2, eerste lid, van het Dagloonbesluit. Voor betrokkene zou dat tot gevolg hebben dat alleen zijn loon uit het dienstverband met [naam B.V.] en niet zijn stagevergoeding in de dagloonberekening wordt betrokken. [...]

4.3.2. [...] Door de besluitgever is aldus een bewust onderscheid gemaakt tussen werknemers, zoals betrokkene, die na een WIA-beoordeling per einde wachttijd recht hebben op een WW-uitkering en de situatie dat sprake is van minder dan 104 weken ziekte.

4.3.3. Als gevolg van de keuze van de besluitgever wordt in een situatie als van betrokkene voor het vaststellen van de referentieperiode niet uitgegaan van het moment van arbeidsurenverlies, maar van het moment dat de arbeidsongeschiktheid is ingetreden. Hierdoor wordt het dagloon gebaseerd op het welvaartsniveau van voor de arbeidsongeschiktheid en wordt de invloed van ziekte op het dagloon vermeden. De hoogte van het dagloon is in het geval van betrokkene het gevolg van de omstandigheden van voor het intreden van de arbeidsongeschiktheid. [...] Omdat betrokkene stage heeft gelopen tijdens de referentieperiode, waarvoor hij een stagevergoeding ontving, valt het dagloon lager uit dan wanneer alleen het loon van [naam B.V.] in aanmerking was genomen. De rechtbank wordt niet gevolgd dat toepassing van artikel 2, achtste lid, van het Dagloonbesluit geen juiste afspiegeling geeft van het welvaartsniveau van betrokkene.

[Naar inhoudsopgave](#)

Bijstand

JnB 2022, 772

Rechtbank Rotterdam, 16-09-2022, [ECLI:NL:RBROT:2022:7750](#)

college van burgemeester en wethouders van Nissewaard, verweerder.

PW 35

PARTICIPATIEWET. BIJZONDERE BIJSTAND. VERWEERDER HEEFT ONDEUGDELIJK GEMOTIVEERD DAT DE REISKOSTEN VAN EEN MINDERJARIG KIND NAAR EEN ISLAMITISCHE MIDDELBARE SCHOOL NIET NOODZAKELIJK ZIJN. De rechtbank is van oordeel dat verweerder in het bestreden besluit niet deugdelijk heeft gemotiveerd waarom van

eisers, van wie niet ter discussie staat dat zij een islamitische geloofsovertuiging hebben, in redelijkheid gevraagd kan worden dat zij hun dochter naar een niet-islamitische middelbare school in Spijkenisse – waar geen islamitische middelbare scholen zijn – laten gaan. Het standpunt van verweerder dat er sprake is van een vrije keuze van eisers en dat het niet noodzakelijk is dat hun dochter naar een islamitische middelbare school gaat, gaat voorbij aan het bezwaar van eisers dat zij deze vrije keuze gelet op hun geloofsovertuiging juist niet hebben en dat zij op grond van die geloofsovertuiging het recht hebben om hun dochter naar een islamitische middelbare school – waarvan de dichtstbijzijnde de school in Rotterdam is waar hun dochter op zit – te laten gaan. De slotsom is dat verweerder zich ondeugdelijk gemotiveerd op het standpunt heeft gesteld dat de reiskosten van de dochter waarvoor bijzondere bijstand is gevraagd niet noodzakelijk zijn. Gegrond beroep. Verweerder dient een nieuw besluit te nemen.

[Naar inhoudsopgave](#)

Sociale zekerheid overig

TOZO, NOW, TOFA

JnB 2022, 773

Rechtbank Noord-Holland, 12-09-2022, [ECLI:NL:RBNHO:2022:8087](#)

minister van Sociale Zaken en Werkgelegenheid, verweerder, verweerder.

Eerste tijdelijke noodmaatregel overbrugging voor behoud van werkgelegenheid (Now-1) 7

NOW. SUBSIDIEVASTSTELLING. Het lager vaststellen van de subsidie is onevenredig in verhouding tot de met dat besluit door verweerder te dienen doelen. De rechtbank is van oordeel dat het belang van eiseres in dit geval zwaarder moet wegen dan het belang van verweerder. Dat de uitvoerbaarheid van de regeling in gedrang zou komen als er uitzonderingen worden gemaakt, zoals verweerder stelt, volgt de rechtbank niet. De noodzaak van een snelle en eenvoudige afdoening speelt vooral bij de afhandeling van de aanvragen en de vaststelling van het voorschot en (veel) minder bij de definitieve vaststelling van de tegemoetkoming. Verder is het voor verweerder relatief eenvoudig om een berekening van de subsidie te maken zonder extra korting vanwege de verlaagde loonsom. Bovendien valt eiseres als werkgever geen enkel verwijt te maken dat haar werkneemster tijdens de subsidieperiode niet meer in dienst was. Gebleken is immers dat al op 17 december 2019, dus voor aanvang van de corona pandemie, schriftelijk is vastgelegd dat de arbeidsovereenkomst op 31 januari 2020 zou eindigen. Dit is met wederzijds goedvinden gebeurd en er is bij werkneemster, die al lange tijd ziek was, geen sprake geweest van werkgerelateerde klachten. Gelet hierop is een negatieve prikkel niet op zijn plaats. Onder deze omstandigheden oordeelt de rechtbank dat de belangenafweging in deze zaak niet in het nadeel van eiseres kan uitvallen. Het lager vaststellen van de subsidie is onevenredig in verhouding tot de met dat besluit door verweerder te dienen doelen. Strijd met artikel 3:4, tweede lid, van de Awb.

[Naar inhoudsopgave](#)

Bestuursrecht overig

Wet arbeid vreemdelingen

JnB 2022, 774

MK ABRS, 14-09-2022, [ECLI:NL:RVS:2022:2676](#)

staatssecretaris van Sociale Zaken en Werkgelegenheid.

Wet arbeid vreemdelingen (Wav) 17b

Besluit uitvoering Wet arbeid vreemdelingen (BuWav) 4b

Beleidsregel preventieve stillegging arbeidswetten (Beleidsregel)

Beleidsregel boeteoplegging Wet arbeid vreemdelingen 2020

WAV. WAARSCHUWING PREVENTIEVE STILLEGGING VAN WERK. I.c. is de waarschuwing niet deugdelijk gemotiveerd. De staatssecretaris is in de besluiten in strijd met de Beleidsregel niet ingegaan op de maatschappelijke en economische gevolgen bij een eventuele stillegging van [appellante]. Volgens het beleid moet die afweging ook bij het geven van een waarschuwing worden gemaakt en mag deze niet worden doorgeschoven naar het besluit tot stillegging. Ook heeft de staatssecretaris in zijn besluiten niet deugdelijk gemotiveerd waarom de aard en omvang van de overtredingen niet leiden tot het afzien van een waarschuwing. Geen finale beslechting omdat het in eerste instantie aan de staatssecretaris is om bij afweging van alle belangen te beoordelen of een waarschuwing passend is.

[Naar inhoudsopgave](#)

Wet op de rechtsbijstand

JnB 2022, 775

MK ABRS, 31-08-2022, [ECLI:NL:RVS:2022:2528](#)

bestuur van de raad voor rechtsbijstand.

Wet op de rechtsbijstand (Wrb) 32, 37

Besluit vergoedingen rechtsbijstand 2000 (Bvr 2000) 30, 32

Werkinstructie 'Art. 32 Bvr Proceskostenvergoeding/Voorschot' (Werkinstructie)

RECHTSBIJSTAND. VERREKENING. PROCESKOSTENVERGOEDING.

HARDHEIDSCLAUSULE. Gelet op artikel 32, derde lid, van het Bvr 2000 wordt het bedrag van een proceskostenveroordeling in beginsel in mindering gebracht op de vergoeding voor rechtsbijstand. In het vijfde lid is bepaald dat de raad dat bedrag niet verrekent als er redelijkerwijs geen zicht is op voldoening van de proceskostenveroordeling. Tot deze conclusie moet worden gekomen als een rechtsbijstandsverlener aantoont dat de vordering oninbaar is, zoals ook in het beleid van de raad is neergelegd, maar ook andere omstandigheden kunnen leiden tot de conclusie dat er geen zicht is op voldoening. Gelet op de door [appellante] aangevoerde omstandigheden, heeft de raad i.c. onvoldoende gemotiveerd dat [appellante] niet aannemelijk heeft gemaakt dat er redelijkerwijs geen zicht was op voldoening op het moment van het verrekenen van de proceskostenveroordeling.

[Naar inhoudsopgave](#)

Vreemdelingenrecht

Regulier

JnB 2022, 776

MK ABRS, 19-09-2022, [ECLI:NL:RVS:2022:2702](#)

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vb 2000 3.6ba

REGULIER. Uit artikel 6, vierde lid, van de Terugkeerrichtlijn volgt niet dat het Unierecht van toepassing is op de bevoegdheid van de staatssecretaris om ambtshalve een verblijfsvergunning regulier te verlenen wegens een schrijnende situatie.

2. Deze uitspraak gaat over de vraag of uit artikel 6, vierde lid, van de Terugkeerrichtlijn volgt dat Nederland het Unierecht ten uitvoer brengt met de nationale verblijfsregeling in artikel 3.6ba van het Vb 2000. De staatssecretaris kan op grond van die bepaling ambtshalve een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd verlenen wegens een schrijnende situatie. Zijn bevoegdheid is daarbij beperkt tot de periode voorafgaand aan een in rechte onaantastbaar besluit in een eerste door een vreemdeling gevoerde verblijfsrechtelijke procedure. [...]

Brengt Nederland het Unierecht ten uitvoer met de nationale verblijfsregeling in artikel 3.6ba van het Vb 2000? [...]

7.1. Het vaststellen van een verblijfsregeling valt in de Unie onder het gebied van de ruimte van vrijheid, veiligheid en recht. De Unie deelt haar bevoegdheid op dat gebied met de lidstaten (zie artikel 4, tweede lid, aanhef en onder j, van het VWEU). Dat betekent dat lidstaten op dat gebied een bevoegdheid hebben om nationaal recht vast te stellen voor zover de Unie geen gebruik heeft gemaakt van haar bevoegdheid.

De Afdeling begrijpt artikel 6, vierde lid, van de Terugkeerrichtlijn zo dat die bepaling een door de lidstaten behouden bevoegdheid erkent om buiten het stelsel van die richtlijn, via het nationaal recht, een verblijfsvergunning te verlenen om humanitaire redenen (zoals ook advocaat-generaal Widderhoven heeft opgemerkt in de conclusie van 18 mei 2022, [ECLI:NL:RVS:2022:1440](#), onder 5.6 en 5.7, en vergelijk het arrest TSN en AKT [[ECLI:EU:C:2019:981](#)], punten 48 tot en met 53). De Terugkeerrichtlijn en het overige Unierecht bevatten namelijk geen bepalingen die het toestaan van verblijf voor een bepaalde groep schrijnende gevallen regelen. De Terugkeerrichtlijn regelt geen verblijfsrechten, maar regelt alleen de terugkeer van illegaal verblijvende derdelanders (zie bijvoorbeeld de arresten van het Hof van 8 mei 2018, K.A. e.a., [ECLI:EU:C:2018:308](#), punt 44, en 5 juni 2014, Mahdi, [ECLI:EU:C:2014:1320](#), punt 87). De Terugkeerrichtlijn bevat dus geen Unierechtelijke verplichting of bevoegdheid om in schrijnende situaties een verblijfsvergunning te verlenen. Artikel 6, vierde lid, van de Terugkeerrichtlijn regelt wel welke gevolgen toepassing van een nationale verblijfsregeling voor schrijnende gevallen heeft voor de verplichting om een terugkeerbesluit te nemen bij illegaal verblijf.

7.2. Uit het voorgaande volgt dat Nederland met de nationale verblijfsregeling in artikel 3.6ba van het Vb 2000 geen in de Terugkeerrichtlijn verleende bevoegdheid uitoefent, omdat de nationale wetgever deze bevoegdheid niet ontleent aan de Terugkeerrichtlijn, maar aan het nationale recht. Die regeling brengt dus geen Unierecht ten uitvoer. Vergelijk de uitspraak van de Afdeling van 17 augustus 2022, [ECLI:NL:RVS:2022:2290](#), onder 8.5. Wanneer de staatssecretaris die regeling

toepast, vallen rechtsvragen die vervolgens ontstaan over de verplichting om een terugkeerbesluit te nemen wel binnen de werkingssfeer van het Unierecht. Dat in de transponeringstabel in Kamerstukken II 2009/10, 32 420, nr. 3, p. 23, staat dat Hoofdstuk 3 van het Vb 2000, waaronder inmiddels artikel 3.6ba van het Vb 2000 valt, een implementatie is van artikel 6, vierde lid, van de Terugkeerrichtlijn, maakt niet dat sprake is van tenuitvoerlegging van het Unierecht. Die vermelding kan immers niet doorslaggevend zijn voor het antwoord op de vraag of een nationale verblijfsregeling strekt tot implementatie van het Unierecht.

Dit betekent dat het Unierecht, waaronder ook artikel 47 van het EU Handvest, niet van toepassing is op de nationale verblijfsregeling van artikel 3.6ba van het Vb 2000. [...]

7.4. De rechtbank heeft dus terecht geconcludeerd dat uit artikel 6, vierde lid, van de Terugkeerrichtlijn niet volgt dat het Unierecht van toepassing is op de bevoegdheid van de staatssecretaris om ambtshalve een verblijfsvergunning regulier te verlenen wegens een schrijnende situatie.

[Naar inhoudsopgave](#)

Asiel

JnB 2022, 777

MK ABRS, 15-09-2022, [ECLI:NL:RVS:2022:2699](#)

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Richtlijn 2013/32/EU 40 lid 4

ASIEL. Opvolgende aanvraag. Verwijtbaarheidstoets. Artikel 40, vierde lid, van de Procedurerichtlijn biedt de lidstaten de mogelijkheid te bepalen dat een asielaanvraag niet verder wordt behandeld wanneer de vreemdeling het nieuwe element of de nieuwe bevinding eerder had kunnen inbrengen. Maar uit het arrest XY volgt dat de lidstaten die mogelijkheid alleen kunnen gebruiken als die bepaling uitdrukkelijk in nationale wetgeving is geïmplementeerd. Omdat artikel 40, vierde lid, van de Procedurerichtlijn niet uitdrukkelijk in de Vw 2000 en de daarop gebaseerde wetgeving is geïmplementeerd, zal de Afdeling de eerdere rechtspraak ([ECLI:NL:RVS:2017:2718](#)) verlaten.

Inleiding

1. Deze uitspraak gaat over de vraag of de onderliggende vertrouwelijke documenten van een ambtsbericht en de analyse daarvan door de gemachtigde van de vreemdeling nieuwe elementen of bevindingen zijn, als bedoeld in artikel 40, tweede en derde lid, van de Procedurerichtlijn. Daarbij wordt ook ingegaan op de betekenis van het arrest van het Hof van Justitie van 9 september 2021, XY, [ECLI:EU:C:2021:710](#). [...]

3.1. [...] Anders dan de rechtbank heeft overwogen, heeft de staatssecretaris de vreemdeling niet tegengeworpen dat de analyses geen nieuwe elementen of bevindingen zijn omdat ze eerder ingebracht hadden kunnen en moeten worden. [...]

Tweede grief over de verwijtbaarheidstoets

4. In de tweede grief klaagt de vreemdeling dat de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat hem het verwijt mag worden gemaakt dat hij zijn kritiek op het ambtsbericht 2002 en de analyse van Kramer niet eerder heeft ingebracht, omdat de verwijtbaarheidstoets in de term 'nieuw' in de artikelen 33, tweede lid, aanhef en onder d, en 40, tweede en derde lid, van de Procedurerichtlijn besloten

ligt. De rechtbank heeft daarbij verwezen naar de uitspraak van de Afdeling van 6 oktober 2017, [ECLI:NL:RVS:2017:2718](#). [...]

4.1. De grief slaagt. Na het arrest LH [[ECLI:EU:C:2021:478](#)] heeft het Hof in zijn arrest van 9 september 2021, XY, [ECLI:EU:C:2021:710](#), een uitleg gegeven van artikel 40, vierde lid, van de Procedurerichtlijn. Volgens deze bepaling kunnen de lidstaten bepalen dat het verzoek enkel verder wordt behandeld indien de betrokken verzoeker buiten zijn toedoen de in de leden 2 en 3 van dit artikel beschreven situaties in het kader van de vorige procedure niet kon doen gelden. [...]

4.2. Artikel 40, vierde lid, van de Procedurerichtlijn biedt de lidstaten de mogelijkheid te bepalen dat een asielaanvraag niet verder wordt behandeld wanneer de vreemdeling het nieuwe element of de nieuwe bevinding eerder had kunnen inbrengen. Maar uit het arrest XY volgt dat de lidstaten die mogelijkheid alleen kunnen gebruiken als die bepaling uitdrukkelijk in nationale wetgeving is geïmplementeerd. Omdat artikel 40, vierde lid, van de Procedurerichtlijn niet uitdrukkelijk in de Vw 2000 en de daarop gebaseerde wetgeving is geïmplementeerd, heeft de rechtbank ten onrechte aangesloten bij de onder rechtsoverweging 4 vermelde rechtspraak van de Afdeling. Deze rechtspraak is achterhaald en de Afdeling zal deze rechtspraak verlaten. [...]

Afdoening beroepsgrond

[...]

6.3. De vreemdeling betoogt echter terecht dat de onderliggende vertrouwelijke documenten van het ambtsbericht 2002 mede in het licht van de analyse daarvan door zijn gemachtigde wel nieuwe elementen of bevindingen zijn. Het gaat om vertrouwelijke rapportages van de Nederlandse ambassades in Teheran en Islamabad met de antwoorden die anoniem gehouden bronnen hebben gegeven op vragen over het functioneren van politiediensten in Afghanistan. Deze documenten heeft de vreemdeling pas in deze procedure voor het eerst naar voren gebracht. De staatssecretaris heeft deze documenten niet kenbaar in de beoordeling betrokken in de besluiten waarbij hij de eerdere asielaanvragen van de vreemdeling heeft afgewezen. Daarmee is voldaan aan fase 1 uit het arrest LH. De staatssecretaris dient dan in het kader van fase 2 te beoordelen of deze documenten de kans aanzienlijk groter maken dat de vreemdeling voor internationale bescherming in aanmerking komt. Dat volgt uit artikel 40, derde lid, van de Procedurerichtlijn, dat geïmplementeerd is in artikel 30a, eerste lid, aanhef en onder d, van de Vw 2000. In deze bepaling van de Vw 2000 is opgenomen dat het erom gaat of nieuwe elementen of bevindingen relevant kunnen zijn voor de beoordeling van de aanvraag. Daarmee kent de Nederlandse implementatiewetgeving een minder streng ontvankelijkheids criterium voor stap 1, fase 2, dan de Procedurerichtlijn. Daarom moet de staatssecretaris in fase 2 beoordelen of de documenten relevant kunnen zijn voor de beoordeling van de aanvraag.

6.4. [...] De Afdeling is van oordeel dat de vertrouwelijke documenten en dat wat de vreemdeling daaruit afleidt, relevant kunnen zijn voor de beoordeling van de aanvraag. De staatssecretaris heeft de aanvraag dan ook ten onrechte niet-ontvankelijk verklaard.

JnB 2022, 778

MK ABRS, 21-09-2022, [ECLI:NL:RVS:2022:2709](#)

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Richtlijn 2013/32/EU 46 lid 2

ASIEL. De Afdeling is van oordeel dat het uitgangspunt dat een beroep niet-ontvankelijk is als er geen procesbelang is, zodanig duidelijk in jurisprudentie is bepaald dat hier voor

vreemdelingen geen twijfel over kan bestaan. Dit betekent dat implementatie van artikel 46, tweede lid, van de Procedurerichtlijn niet nodig is.

2. De vreemdelingen betogen dat de rechtbank hun beroepen ten onrechte niet-ontvankelijk heeft verklaard. Daarover voeren zij aan dat de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat artikel 46, tweede lid, van de Procedurerichtlijn die mogelijkheid biedt en deze bepaling geen implementatie nodig heeft omdat het daarin bepaalde al is verdisconteerd in de Nederlandse wetgeving. [...]

4. Vooropgesteld wordt dat het recht op een effectief rechtsmiddel een fundamenteel recht is. Artikel 46, tweede lid, van de Procedurerichtlijn biedt lidstaten echter de mogelijkheid om dit recht in de daarin genoemde gevallen te beperken. [...] De vraag die hier voorligt is of het bestaan van een dergelijk algemeen beginsel de implementatie van een bepaling waarmee het recht op beroep wordt beperkt, overbodig maakt. [...]

5.1. De Afdeling stelt vast dat het uitgangspunt dat diegene die beroep instelt daarbij procesbelang moet hebben binnen het bestuursprocesrecht al decennialang wordt toegepast. Wanneer een belanghebbende geen procesbelang (meer) heeft bij zijn beroep, wordt dat beroep met toepassing van artikel 8:70, aanhef en onder b, van de Awb niet-ontvankelijk verklaard. Dat voormeld uitgangspunt eveneens van toepassing is in zaken zoals deze, volgt bijvoorbeeld uit de uitspraak van de Afdeling van 28 maart 2002, [ECLI:NL:RVS:2002:AE1168](#). Reden daarvoor is dat binnen het Nederlandse vergunningstelsel aan een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd op de a-grond geen andere rechten en/of voordelen verbonden zijn dan aan die vergunning op de b-grond. Een vreemdeling met een verblijfsvergunning op de b-grond die doorprocedeert voor een a-grond, kan met zijn beroep niet meer of iets anders bereiken en heeft om die reden onvoldoende belang bij die procedure. Dit uitgangspunt is naderhand in de rechtspraak veelvuldig herhaald en toegepast. Dat dit uitgangspunt onder de Procedurerichtlijn van toepassing blijft, volgt uit de uitspraak van de Afdeling van 13 juni 2016, [ECLI:NL:RVS:2016:1625](#). De Afdeling stelt, gelet op het voorgaande, vast dat sprake is van een algemeen beginsel als bedoeld in de rechtspraak van het Hof en deze de volledige toepassing van artikel 46, tweede lid, van de Procedurerichtlijn daadwerkelijk garandeert. De Afdeling is van oordeel dat het uitgangspunt dat een beroep niet-ontvankelijk is als er geen procesbelang is, zodanig duidelijk in jurisprudentie is bepaald dat hier voor vreemdelingen geen twijfel over kan bestaan. Dit betekent dat op grond van voormelde rechtspraak van het Hof geen implementatie nodig is. De rechtbank heeft gelet hierop terecht overwogen dat de beroepen van de vreemdelingen niet-ontvankelijk zijn. Uit het voorgaande volgt verder dat de opgeworpen vraag kan worden beantwoord aan de hand van de onder 5 van deze uitspraak genoemde rechtspraak van het Hof.

[Naar inhoudsopgave](#)

Richtlijnen en verordeningen

JnB 2022, 779

HvJEU (Eerste kamer), 22-09-2022, [ECLI:EU:C:2022:709](#)

MA, PB, LE

Verordening (EU) nr. 604/2013

DUBLINVERORDENING. Artikel 27, lid 4, en artikel 29, lid 1, van verordening (EU) nr. 604/2013 [Dublinverordening], moeten aldus worden uitgelegd dat:

de in deze laatste bepaling gestelde overdrachtstermijn niet wordt onderbroken wanneer de bevoegde autoriteiten van een lidstaat op basis van dat artikel 27, lid 4, een herroepbaar besluit tot opschorting van de uitvoering van een overdrachtsbesluit vaststellen op grond dat die uitvoering feitelijk onmogelijk is vanwege de COVID-19-pandemie.

Bij dit arrest is een [persbericht](#) uitgebracht.

[Naar inhoudsopgave](#)